Sferele atotstăpânitoare ale naturii omenești

On Aprilie 13, 2014

Ţine-te la distanță de lumea complexă și covârșitoare a "exilului", stabilind o relație tainică și profundă cu cele mai adânci trăiri ale unei vieți minuțios dimensionate.

Jean Valjean nu iubise niciodată pe nimeni. De douăzeci de ani era singur pe lume. Nu fusese niciodată tată, amant, soț, prieten. La ocnă era răutăcios, ursuz, cast, ignorant și sălbatic. Inima acestui bătrân ocnaș era neprihănită. Sora lui și copiii surorii sale nu-i lăsaseră decât o amintire ștearsă și depărtată, care sfârși prin a se risipi aproape cu totul. Făcuse tot ce i-a stat în putință ca să-i regăsească și, neizbutind să-i regăsească, îi uitase. Așa era firea omenească. Celelalte emoții duioase ale tinereții, dacă avusese vreuna, se năruiseră în gol.

La rândul ei, Cosette devenea și ea alta, fără să-și dea seama, biata micuță. Ca toți copiii, asemenea tinerelor mlădițe ale vieții, care se agață de orice, încercase să iubească. Nu izbutise. Toți o respinseseră: Thenardierii, copiii lor, ceilalți copii. Nimic și nimeni n-a mai vrut să știe de ea. E trist că trebuie s-o spunem, așa cum am mai spus-o: la opt ani avea inima de gheață. Nu din vina ei, nu putința de a iubi îi lipsea, ci, vai ! Împrejurările prielnice.

Soarta contopi pe neașteptate aceste două existențe dezrădăcinate, deosebite prin vârstă, asemănătoare prin nenorocire și le logodi cu puterea ei atotstăpânitoare. Într-adevăr, una o întrecea pe cealaltă. Prin instinct, Cosette își căuta un tată, așa cum, prin instinct, Jean Valjean își dorea un copil. Întâlnirea lor însemna o regăsire.

*Din clipa când aceste două suflete s-au întâlnit, ele și-au dat seama că nu pot trăi unul fără altul. **

Leadership: Poți să te întorci cu spatele la zidul care te înconjoară neîncetat, luând în considerare înțelegerea profundă a unei viziuni și a unei stări de spirit care te ajută să privești cu mare atenție darul vieții?

În timp ce o parte a vieții tale este angrenată în actul separării de lume, al cărui conținut este determinat prin slăbirea voinței de a rezolva cererile propriului sine superior, care se cere a fi urmat cu strictețe, o altă parte (cea a leadershipului care include viziunea pe termen mediu și lung), te ajută să-ți îmbogățești mai bine personalitatea prin relația cu ceea ce te aștepți să oferi și ceea ce primești de la ceilalți.

Viziunea este scenariul posibil al unei întâlniri cu tine însuți într-o împrejurare în care geneza gândirii tale dă naștere unui model de asociere cu frumusețea unei experiențe de atașament față de o forță motivantă puternică. Prin extindere, darul vieții ține îndeosebi de vibrația intersectării a două conștiințe curate într-o aceeași unică realitate.

Cine spunea că " *Tot ceea ce oferi, reflectă conștiința din care oferi* " avea nu doar dreptate, ci mai multe dreptăți. Mai întâi, fiindcă aspirația spre luciditate și duioșie determină o anumită vulnerabilitate, mai presus de orice acorduri cu viața, care amână accesul la acea față nevăzută a lumii, împiedicându-te să aluneci în abisurile negației sau ignorării valorilor adevărate. Apoi fiindcă gândirea bazată pe convingeri solicită în mod explicit un anumit tip de protecție, un fel de putere interioară țâșnită din adâncul ființei care îți oferă încrederea că nu e totul pierdut, manifestându-se în exterior.

Așadar conștiința este un simbol al aspirației și gândirii care, asemenea unui glob magnetic

care atrage toate obiectele de fier din jur, armonizează toate elementele pozitive și negative ale omului, după care le transformă în manifestări adaptate realităților vremii. Conștiința, bazată pe instinct, alcătuită din intuiții și forme ale cunoașterii, schimbă acea componentă stranie a spiritului uman, în cadrul perioadei de tranziție spre un stadiu dezvoltat, spre un alt tip de personalitate. Una deschisă oricărei provocări materiale, morale sau sentimentale.

Modul cel mai bun de a înțelege valoarea poziției pe care o ai față de sensul pozitiv al evoluției tale este să explorezi o regăsire între două existențe. Crearea omului nou, prin lepădarea de cel vechi, are ca miză șansa unei regăsiri într-un plan comun cu o altă entitate de aceeași natură.

Poți să te întorci cu spatele la un zid care te înconjoară neîncetat? Nu poți. Dar îl poți accepta și utiliza ca un nou stil de a evolua, făcând din el o cazemată, un sprijin puternic care să te separe de lumea complexă și covârșitoare a „exilului". În care accentuarea contrastelor dintre înălțimi și abisuri, între întrebări și răspunsuri, între minte și inimă, pot determina o destabilizare nefavorabilă.

Exilul reprezintă o realitate dură, foarte răspândită în zona leadershipului, puțin cunoscută, dar cu atât mai surprinzătoare, dezvăluind latura nevăzută a omului. El poate recunoaște realitatea propriului său suflet abia după ce elementele "durere" și "suferință" au devenit trecut.

Leadershipul are ca sursă de alimentare acea ipostază a conștiinței care experimentează totalitatea unei vieți care nu diferă calitativ de segmentele care o alcătuiesc: măreția sufletească și tăria de caracter, filtrate prin procesul de formare al "Omului Nou".

Sferele atotstăpânitoare ale naturii omenești relevă acele schimbări ce pot apărea în conștiința noastră ca modificare a viziunii despre noi înșine, determinând modalități de acțiune diferite, cu impact asupra prezentului și viitorului nostru și al celor din jur. Reprezintă o regăsire a sinelui superior între două existențe.

* Notă: Victor Hugo - Mizerabilii;

Source: https://neculaifantanaru.com/sferele-atotstapanitoare-ale-naturii-omenesti.html